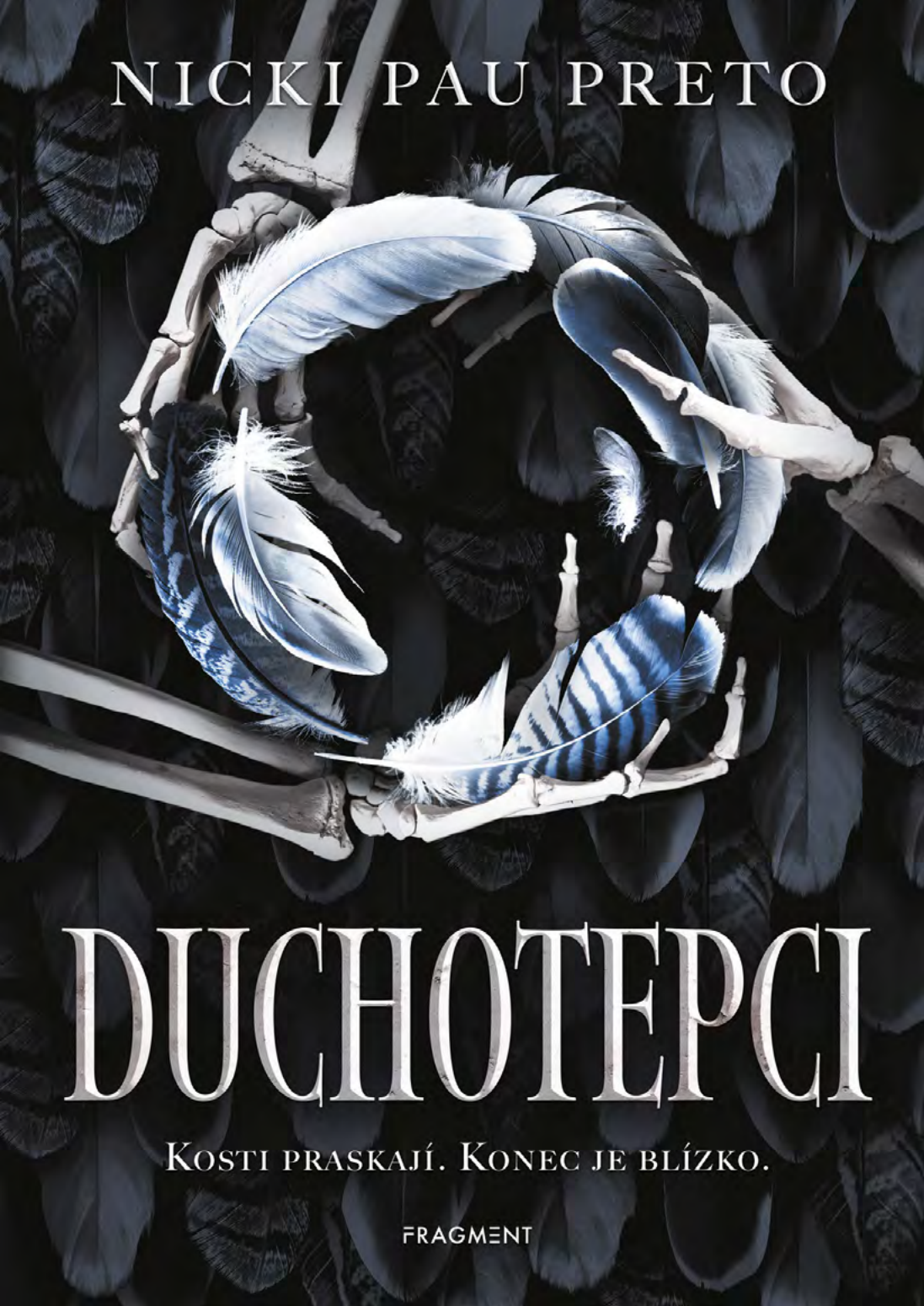

NICKI PAU PRETO

DUCHOTEPCI

KOSTI PRASKAJÍ. KONEC JE BLÍZKO.

FRAGMENT

Název knihy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nicki Pau Preto

Název knihy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DUCHOTEPCI

NICKI PAU PRETO

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Ghostsmith

Copyright © 2023 by Nicki Pau Preto

All rights reserved.

Illustrations © Jan Kozák, 2025

Cover images © Krzysztof Bubel; Africa Studio; Depth; schankz; Antonio Bartalozzi; Geza Farkas;
PhotoVrStudio; RakyLucky / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7407-8

ISBN e-knihy 978-80-253-7420-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7421-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7414-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnuji CLAIR MARSLANDOVÉ,
vykladačce tarotu, nositelce krystalů, vypravěčce příběhů –
která má nejbližší ke skutečnému duchotepci ze všech, co znám.*

1

Do noci zazníval dusot koňských kopyt. Neviditelný nepřítel jim byl v patách.

Neviditelný, ale ne neznámý.

„Už jsou zase tady,“ ozval se Leův napjatý hlas po Wrenině pravici.

„Další hlídka z Průlomové pevnosti,“ pronesl Julian po její levici.

Pronásledovali je prakticky od chvíle, kdy vkročili za Hraniční zeď, a jakmile se přiblížili k palisádě, brána se za nimi se skřípěním otevřela. Wren otci sice řekla, aby ji nesledoval, zřejmě se však rozhodl nedbat toho.

Nebylo to úplně nečekané. Právě *zhatila* jeho plány, odhalila jeho zradu a připravila ho o dva cenné vězně – prince jednoho z království a dědice Železného rodu. A taky o *sebe*. A právě ona představovala nástroj, který až příliš rád využíval.

Popadl ji vztek.

Donutí ho, aby toho litoval.

Skrčili se za spleť křoví a Wren se dotkla prstenu duchotepců, zesilovače, který jí poskytoval magii přesahující její nejdivočejší představy. Magii, která ovládala duchy i rozdrcené kosti.

Uši jí naplnilo odporné lámání živých kostí. Velmi dobře ten zvuk znala. Zavřela oči, ale obraz strážcovy tváře uvnitř kobky, výraz zděšení a zmatku v jeho rysech, jak si svírá paži, jí před potměnými víčky zůstal dál.

Mohla by to udělat znovu. Setřást své pronásledovatele. Ukázat otci, kam to vedlo, když ji odmítl poslechnout.

Jenomže Wren ho znala. Po takové ukázce moci by jen ještě víc zatoužil po ní a jejím spojení s pramenem.

Ne, budou dělat to, co dělali celou noc.

Skrývat se.

„Možná jsme si měli udělat čas a varovat velitele,“ řekl tlumeně Leo, sotva popadající dech. „Říct mu, že lord tepec Vance Graven, dědic Kostěného rodu, je lhář, vrah a zrádce. Možná by své vojáky tak ochotně nenabízel.“

Wren napadlo totéž. Mohli se zachránit před pronásledováním, nebo si dokonce zajistit pomoc a spojení, nemluvě o spravedlnosti.

Ani jeden z nich tří však příliš nedůvěřoval těm, kteří byli u moci. Možná vážně *mohli* získat pomoc ve své snaze zničit pramen a zastavit druhé Železné povstání – nebo *invazi*, jak to nazval Julian –, ale taky mohli skončit u výslechu, ve vězení... nebo ještě hůř.

Složitě spiknutí, které Wren odhalila mezi Vancem, regentem Železné citadely a Královnou mrtvol, sahalo hlouběji, než tušila. Nelíbilo se jí pomyšlení, že třeba zjistí, kam až vede.

„To by k ničemu nebylo,“ poznamenala zachmuřeně. „Otec by se po něm stejně jen vozil, lhal by a manipuloval, dokud by nedostal, co chce.“

„To zní povědomě,“ zašeptal Julian. Byli od sebe jen pár centimetrů a Wren ho slyšela.

Zatnula zuby. Za celý večer nepromluvil ani slovo; cítila, že jeho mlčení je zlé, ovšem ani uštěpačné poznámky nenaznačovaly zrovna dobrý vývoj.

Podívala se jeho směrem, ale zaznamenala pouze jeho chladný profil, bledý a vzdálený jako měsíc. Vypadal hrozivě a nedotknutelně. Na hlavě měl prilbu a od hlavy až k patě ho pokrývalo lesklé černé brnění. Až na to, že ona se ho *dotkla*, políbila ho na rty a prohrabala mu rukama vlasy. Připadalo jí to hrozně dávno.

Vzdálené hřmění hlídky, které se v noci ozývalo jako blížící se bouře, změnilo směr a zesílilo.

Julian vedle ní se napjal, také si toho všiml.

„Musíme sebou pohnout,“ naznala Wren. Už dávno minuli palisádu, a přestože tajně doufala, že bariéra zafunguje jako hranice, kterou hlídka nepřekročí, nestalo se tak. Což znamenalo, že honička může trvat ještě několik hodin.

Nebo i dní.

„Kam?“ zeptal se Leo a prohlížel si bezútěšnou krajinu.

Háj stromů, mezi nimiž se prve ukryli, když Julian a ostatní únosci zaútočili na Zed, ležel příliš daleko a pukliny a jeskyně rozestě po krajině bylo ve tmě těžké rozpoznat.

„Tam,“ řekla Wren a vyrazila zpoza křoví, čímž přinutila ty dva, aby ji následovali.

Svezli se na zem za hromadu kamenů, museli ležet na břiše. Když se Wren ohlédla na vzdálenou hlídku, uviděla něco, z čeho se jí sevřelo srdce.

Měli s sebou *kostitepce*.

Nedalo se poznat, kdo to je, avšak kostěná zbroj byla nezaměnitelná.

Její otec je zřejmě chtěl následovat až do Průlomové země.

Hodlal je sledovat tak dlouho a tak daleko, jak to bude nutné.

Paličatý hajzl, pomyslela si zlostně. *Paličatý, bezohledný...*, lehkomyslný *hajzl*.

Povzdechla si. Při všech možných příležitostech se v otci poznávala, teď však *ne*.

Všichni tři dál zůstali ležet na studené, tvrdé zemi, bez hnutí a bez dechu, nejméně hodinu, než se něco změnilo.

„Hej,“ zachroptěl Leo. „Myslím, že se – ano, otáčejí, jedou zpět.“

Z jeho hlasu zaznívala zřetelná úleva, a dokonce i Julianova napjatá ramena poklesla. Sledoval, jak hlídka pomalu mizí ve tmě zpátky k pevnosti, načež sklonil hlavu a vydechl.

Wren to však neuklidnilo. „Měli kostitepce,“ řekla, toporně vstala a oprášila se. „Nejspíš víc než jednoho.“

„Což znamená...?“ pravil podmračený Leo a také se pohnul.

„Vrátí se,“ odhadoval Julian chraptivě a postavil se rychleji než oni dva. Jako by to byla soutěž. „A klidně se odváží hlouběji do Průlomové země.“

„Riskovali by smrt,“ namítla Wren. „Nemají ani ponětí, proti čemu stojí.“

Julianovo obočí se zvedlo tak vysoko a rychle, že mu zmizelo pod helmou.

Wren se zamračila.

Ano, jen před několika dny udělala totéž. A ano, bylo to stejně nebezpečné, ne-li nebezpečnější než to, co dělali teď, protože cestovala s *ním*, známým nepřitelem. Ale učinila to z vlastní hloupé vůle. Kdežto těmhle lidem to nařídil její otec. Wren by přes všechny své chyby a nedostatky nikdy nežádala někoho jiného, aby udělal něco nebezpečného, čemu by se sama vyhnula.

Už zase využíval lidi, stejně jako využíval Wren. A určitě by ji využíval i nadále, kdyby bylo po jeho.

Nebude.

„Jestli nás chtějí sledovat, můžu navrhnout, abychom pokračovali v cestě?“ otázal se Leo, mžourající za hlídkou. „Možná se nám podaří získat nějaký náskok, než se vrátí zpět – nebo je dokonce setrásť.“

„To je nepravděpodobné,“ řekl Julian, ale přesto se vydal opačným směrem. „Bez koní.“

„Jeden nebo dva koně by to opravdu urychlili,“ souhlasil Leo, jenž promluvil k Julianovým žádům.

„Obávám se, že budete muset jít pěšky, Vaše Výsosti,“ utrousil Julian bez ohlednutí.

Leo se podíval na Wren. „Vidím, že se na tebe pořád zlobí,“ pronesl zachmuřeně.

„Na mě?“ zadrmolila Wren. „Nejsem jediná, kdo ho opustil.“

„To je pravda, ale *jsi* jediná, kdo mu první strčil jazyk do krku.“

Wren otevřela ústa a zase je zavřela.

„Dělejte, vy dva,“ vyštěkl Julian.

Wren si byla *naprosto* jistá, že je neslyšel, ale přesto spěchala, aby s ním udržela krok.

2

Nejbližším cílem se stalo dostat se do relativního bezpečí Strašidelného území.

Byla to skutečně ironická představa, která ale přestala být vtipná. Wren si totiž uvědomila, že má prsten duchotepce, a navíc nadělala v pevnosti tolik nepořádku, že její vlastní zpropadená rodina představuje větší hrozbu než nemrtví.

Popravdě – s ní a prstenem budou ve větším bezpečí mezi mrtvými než mezi živými.

Wren by raději vytáhla kostěné čepele a dělala věci postaru. Nemohla však popřít, že procházet mezi agresivními duchy a potulnými přízraky bude mnohem účinnější než se jimi prosekávat.

Kromě toho může prsten taky použít ke zpomalení strážců Průlomové pevnosti, než aby je honila, což by znamenalo více roztříštěných kostí a výkřiků bolesti.

Více hrůzostrašných výjevů.

Ba ne, to se raději postaví Strašidelnému území.

Po vyčerpávající noci, kdy unikali pronásledování, se konečně rozednilo. Ráno s sebou přineslo bledou mlhu, která se držela na zemi před nimi, a pohled na ni Wren připomněl Průlom. Napětím sevřela ramena a zaměřila se na blízké nebezpečí.

Právě zdolávali stoupání, když se v dálce objevila malá skupinka postav. Byly to strážce Průlomové pevnosti, rozmístěné u ústí rokle, kterou se Wren dříve bezpečně dostala na Strašidelné území i zpět.

„K zemi,“ řekl Julian a sklonil se, aby ho nikdo neviděl. Wren a Leo udělali totéž, ačkoli měli dostatečnou vzdálenost a výhodnější stanoviště, což znamenalo, že je dva pravděpodobně nezpozorují.

Přesto nad touhle novou překážkou zasténala. Vance se *samozřejmě* tak snadno nevzdá. Jistě, nebude ji pronásledovat po kraji nebo hluboko do Průlomové země a riskovat chodící nemrtvé a hněv místních. Jednoduše jí zamezí vstup z jediného místa, o němž věděl, že se k němu Wren snaží dostat.

On se k němu chtěl dostat *taky*.

Stačilo je zablokovat před Průlomem a počkat, až to zvorají a nechají se chytit. Kraj byl sice hodně rozlehlý, přesto však na Strašidelné území kvůli Diamantovým horám a okolnímu skalnatému úpatí nevedlo tolik cest. Byl tu průsmyk říční soutěskou, Pobřežní cesta a případně nějaká neznámá stezka přes hory, která by dobu jejich cesty jistě zdvojnásobila, či dokonce ztrojnásobila.

Její otec jí rozuměl natolik dobře, aby věděl, že taková odbočka by ji rozzuřila. Nicméně určitě nebyl neopatrný a pravděpodobně měl i tato místa pokrytá.

„Co teď?“ zašeptal Leo trochu zoufale.

Dokonce i s kostitepci, které Vance pověřil ochranou vojáků Průlomové pevnosti, to byl z jeho strany riskantní krok. Zahlédla valkýru,

kostěnou zbroj jasně zářící ve vycházejícím slunci, a smrtáka, jehož roucho se v pusté krajině vyjímal jako inkoustová skvrna. Doprovázeli hlídku asi tuctu strážců, což jistě nestačilo k zajištění bezpečnosti. Ne na místě, jako je tohle. A i když se smrták hodil, jelikož je mohl nastálo zbavit nemrtvého, v boji byl jen málo užitečný.

„Můžeme je sejmout,“ naznala Wren. Leo se na ni ostře podíval. „Já a Julian,“ upřesnila. „Otec se pravděpodobně snaží kolem Strašidelného území vytvořit linii, aby nám znemožnil vstup. Tohle je jen ta nejzákladnější jednotka, ale pošle další. Musíme udeřit hned. Nemůžu –“

Zarazila se.

Nesmím mu dovolit, aby mě porazil.

Nesmím selhat.

Víc už ne. Už kvůli němu ne.

Odkáslala si. „*Nemůžeme čekat.*“

„To máme jako udeřit hned?“ zopakoval nevěřicně Julian. „Celou noc jsme utíkali a ty se teď chceš pustit do tuctu vojáků *na koních* a ozbrojených luky?“

„No, jestli *ty* jsi příliš unavený...,“ nadhodila Wren jemně, vyhnula se soudům alespoň slovy, když už ne tónem. „Tak to asi –“

„Nejsem *unavený*,“ procedil Julian skrz zatáté zuby. „Ale taky nejsem *hloupý*. Jakmile nás spatří, jeden z těch jezdců vyrazí, spustí poplach a přivede sem další vojáky.“

„Pokud nás *uvidí*, že?“ pravil Leo zamyšleně a rozhlédl se po krajině. Ostražitě se podíval na Juliana. „Není tu nějaká jiná cesta? Ta zkratka, kterou jsi šel, když jsi nás... ehm, sledoval..., poté, co jsme, nóó...“

Julian při vzpomínce na jejich zradu strnul a pak toporně trhl hlavou. „Funguje jen při výstupu z rokle. Vrátit se dovnitř a vylézt

po suti by bylo...“ Jeho tmavé oči přelétly Lea a pak se upřely na Wren. „Nemožné.“

Zřejmě tím naznačoval, že takový výstup by byl nemožný *pro ně*, když ne přímo pro něj.

I kdyby měl pravdu, Wren se takový závěr nelíbil. Taky nesnášela, když ji házel do jednoho pytle s princem, jako by nebyla trénovaná bojovnice, která má víc drзости než Leo a Julian dohromady. Navíc byla dobrá lezkyně. Ty regály v knihovně přece sahaly do výšky skoro tří pater.

Spolkla několik uštěpačných poznámek, ale asi jich měla příliš mnoho, protože jedna její nepřítel pevnou sebekontrolou přece jen proklouzla.

„Dobře, *nechceš* riskovat výstup a jsi příliš unavený, a nemůžeš tedy bojovat. Jaké máme další možnosti?“

Julian zatnul čelist, chřípí se mu rozšířilo, načež trhl bradou opačným směrem. „Vezmeme to po Pobřežní cestě a zkusíme se na Strašidelné území dostat jinudy. Zpomalí nás to, ale stráže Průlomové pevnosti nás tam nebudou pronásledovat. Vědí, že by se setkaly s odporem.“

„A my se s ním nesetkáme?“

„Ty bezpochyby, ale já mám přátele, kteří by nám mohli pomoci. Ti lidé znají mě i mou rodinu. Poskytnou nám, co potřebujeme.“

„Ach, a tihle tví přátelé čirou náhodou nabízejí bezpečný průchod do Průlomu?“

„Dobře víš, že nic takového neexistuje. Začněme s jídlem a místem na spaní. Pak se můžeme pokusit vymyslet skutečný plán místo těch chaotických střetů, které tu provozuješ.“

„Jestli se chceš raději vrátit do cely, ze které jsem tě vytáhla...“

„Myslíš snad tu celu, do které jsi mě *dostala*?“

„Chtěla jsem tě před ní *zachránit*, proto jsem tě opustila –“
„Svázaného.“

„– a řekla ti, abys za námi nechodil.“

Wren se nasupila, ale čím víc se rozčilovala, tím byl Julian chladnější, klidnější a *tišší*.

„Odkdy,“ řekl hlasem sotva přesahujícím šepot, „mi *ty* dáváš rozkazy? Měli jsme být tým. Šli jsme do toho *spolu*.“

„Já...“ začala Wren, ale nevěděla co říct. Jeho hněv byl skoro hmatatelný a sálal z něj jako horké vlny, zatímco její síla náhle zeslábla. „Byl to spíš návrh,“ dokončila pokorně.

Nemohla se setkat s Julianovým očima, a tak se při řeči dívala na Lea. Ten se poškrábal na tváři a mírně pokrčil rameny, jako by chtěl říct: *Není to sice tvé nejlepší vysvětlení, ale ani nejhorší.*

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ ozval se pak svým odlehčeným, sebevědomým stylem. „Pochybuji, že by to čekali. Tvůj otec ví, že jsi...“

„Cílevedomá?“ zeptala se Wren s lehkou nadějí.

„Lehkomyslná?“ kontroval Julian a nedíval se při tom ani na jednoho z nich.

„Chtěl jsem říct *odhodlaná*,“ upřesnil Leo. „Nebude od tebe očekávat trpělivost ani strategii, ale boj. Podívej se, jak strážé stojí na otevřeném prostranství. Chce tě nalákat.“

Julian se při těch slovech mírně zavrtěl a znovu si se zaujetím prohlédl scénu před nimi. „V rokli už by mohly mít posily,“ připustil a znělo to, jako by na něj Leovy postřehy udělaly dojem. „Možná je to způsob, jak nás nalákat do pastí.“

„Takže je rozhodnuto,“ pronesl Leo. „Juliane, kam máme namířeno?“

„Na Jižní most. Znáš někoho, kdo se nás ujme. Trochu se vyspíme a pak odsud vypadneme.“

„Skvělé,“ poznamenal Leo a vstal. „Vždycky jsem chtěl vidět Jižní most.“

„Nebyl jsi tam už někdy?“ zeptala se Wren. Zdálo se jí, že se zmiňoval o průjezdu pobřežními městy, když ho unesli.

„Jo, už jsem tam *byl*,“ připustil Leo, „ale posledně jsem měl na hlavě pytel. Očekávám, že tentokrát bude výhled lepší.“

Wren se usmála a zavrtěla hlavou. Už ho chtěla následovat, ale vtom Julianova ruka vystřelila a chytila ji za předloktí.

„Dovol, abych ti něco objasnil. Když tě беру k lidem Jižního mostu, projevují ti určitou míru... *důvěry*. Pokud mě znovu zradíš – pokud zradíš *je* –, budeš toho litovat.“

Wren se zadívala na místo, kde jí jeho ruka v rukavici svírala zápěstí. Vzpomněla si na stejnou ruku bez rukavice, kterou poprvé zahlédla v cele v Průlomové pevnosti. Tělo poseté železem, každá kost a vlákno natolik vyztužené kovem a magií, že by v sevření rozdrtily ocelový zámek. Přeběhl jí mráz po zádech.

Když Julian viděl její reakci, okamžitě uvolnil sevření a odvrátil pohled. „Rozumíme si?“

Wren zírala na zem. Samozřejmě že by nikdy nezhradila jeho přátele. Samozřejmě že by nikdy nezhradila jeho... *znovu*...

Jenomže po tom, co udělala, se mu nemohla divit, že je podezřívavý. A přece tak tvrdě bojovala, aby si získala jeho důvěru, úctu – jeho obdiv? A teď byl jejich vztah z jeho strany opět na bodu mrazu. Vlastně byl ještě horší než v den, kdy se poznali. Tehdy se snažili jeden druhého zabít, takže byli alespoň nepřátelé ze *zásady*. Kdežto nyní už je rozdělovaly nepochybně osobní záležitosti. A mohla za to Wren.

„Ano, rozumíme.“

Cesta k pobřežní silnici trvala dlouho. Družina zpomalovala kvůli častým zastávkám, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje. Julian také trval na nepřímé cestě, která je držela mimo otevřené prostranství.

Celý den šli pěšky a celou předchozí noc běželi, takže když začalo zapadat slunce a na obzoru se konečně objevil Jižní most, byli promrzlí, hladoví a vyčerpaní.

Stejně jako v Castonu se Wren a Julian zbavili své jedinečné a velmi dobře rozpoznatelné výzbroje a schovali ji do batohů, které si přinesli s sebou. Dokonce i Leo musel stejně jako Wren sundat své šperky a setřít si líčení. Wren se však také musela postarat o oči. Oči železotepce nebo zlatotepce se za ubývajícího světla daly snadno zaměnit za různé odstíny obyčejné hnědé, ovšem bledé, bílé oči kostitěpkyně byly příliš výrazné. Wren si proto stáhla kapuci a dávala dobrý pozor, aby měla řasy sklopené a hleděla stále dolů.

Na rozdíl od Castonu, který se spoléhal pouze na své hradby, tohle město ostře střežili – zřejmě díky jeho blízkosti k Hraniční zdi. Všude byly rozmístěny hlídky, což znamenalo, že neměli šanci proklouznout dovnitř.

„Co tu chcete?“ žádal strážný u vstupní brány.

„Cestujeme do Vysoké a potřebujeme se někde ubytovat na noc,“ odpověděl Julian pohotově.

Strážný si je podezřívavě prohlížel, zkoumal pohledem i jejich těžké batohy. „Proč?“

Julian se zjevně zarazil, zato Leo hladce vklouzl do hovoru a na tváři se mu objevil zářivý úsměv. „Prodáváme džemy a marmelády. Vše samozřejmě z místního ovoce. Chtěl bys ochutnat? Máme...“

„Vaše jména?“ přerušil ho strážný, který se už nudil. Leo byl génius.

„Tohle je moje žena Winnie,“ řekl Leo najednou a letmo políbil Wren na tvář. Ta se na něj snažila obdivně dívat, zatímco Julian –

jehož tvář byla strážnému skryta – se mračil. „Já jsem Reginald, no ale přátelé mi říkají Reggie. A tenhle urostlý mladík je Olaf. Je to svalovec!“ poplácal Juliana po rameni, načež se spiklenecky naklonil ke strážnému. „Obávám se, že k ničemu jinému se nehodí. Když jde o marmelády, je naprostý nešika.“

Poslední větu řekl, jako by to bylo velmi trapné, a Wren se musela vší silou snažit, aby se nerozřehtala.

Strážný sice vypadal zmateně, ale zřejmě si pomyslel, že Leova slova jsou až příliš prapodivná a pravda je kdoví jaká. Bez dalších otázek jim pokynul, aby šli dál.

Podmračený Julian se sehnul, aby zvedl těžká zavazadla, a Leo objal Wren kolem ramen; pak všichni tři společně vstoupili do města.

Nedošli daleko a už si povšimli plakátů.

HLEDANÝ, MRTVÝ, NEBO ŽIVÝ:

Julian Knight z Železného rodu

SPACHANÝ ZLOČIN: Únos prince Leopolda Valoriána

ODMĚNA: 10 000 tokenů

Wren na to zůstala překvapeně hledět.

To byla jistě regentova práce. Nikdo jiný za tím stát nemohl.

Slova „mrtvý, nebo živý“ byla napsána červeným inkoustem a pod nimi se nacházel hrubý náčrt, který vypadal jako mladší Julian. Pravděpodobně ho vyvedli podle starého portrétu. Měl bledý obličej, baculatější tváře a vlasy se mu chlapecky vlnily kolem obličeje.

„Princ-tepec,“ zamumlal Leo, ale stejně jako Wren zíral na Juliana. S tváří zaprášenou od cesty a tmavými vlasy sčesanými dozadu se osobě z plakátu moc nepodobal. Wren však měla za to, že za denního

světla tohle platit nebude. Kromě toho, o Julianovi v těchto končinách *věděli*. Sám to říkal. Místní ho znali, stejně jako jeho rodinu. Vztahovala se tato známost a náklonnost i na jeho strýce Francise? A pokud ano, koho si vyberou? Budoucího dědice, nebo současného regenta?

Julian stále ještě nepromluvil. Čelist svíral tak pevně, že Wren jasně viděla, jak se mu napínají svaly.

„Musíme najít tvé přátele.“ Ostražitě se rozhlédla kolem sebe. „Okamžitě.“

Julianův rozzlobený výraz ochabl. „Nemůžu je do toho zatáhnout.“

„Buď je do toho zatáhneš, nebo nás odtud odvedou v řetězech.“

Svěsil široká ramena a přikývl. „Tak pojdte,“ řekl a vedl je z hlavní silnice do nejbližší uličky a snad i do bezpečí.

3

Mrtvý, nebo živý. Mrtvý, nebo živý.

Ta slova se Julianovi ozývala v hlavě s každým krokem a tloukla mu do lebky v dráždivém rytmu.

Mrtvý, nebo živý. Mrtvý, nebo živý.

Nevěděl, proč ho to tak trápí. Proč ho to šokovalo. Ten muž se ho už jednou pokusil zabít. Jak těžké bylo uvěřit, že se o to pokusí znovu?

Možná jej ohromila jenom ta pýcha. Ta odvaha. Doslova polepit Průlomovou zemi plakáty se spoustou lží a slibovat odměnu, aby přiměl obyčejné lidi vykonat za něj špinavou práci. Udělat z nich nic netušící zrádce, pěšáky ve hře, kterou nemohli plně pochopit.

Anebo to možná bylo tím, že jeho strýc proti němu lidi pošťval. Dalo se snad pochopit, že se strýc změnil – nebo spíš, že konečně ukázal svou pravou tvář a zalíbila se mu představa světa bez Juliana. Avšak zcela jiná věc byla předpokládat, že celá Průlomová země to bude vnímat stejně. Že uvěří, že je Julian schopen být padouchem.

Nejen jeho matka navštěvovala vesnice se zásobami a pomáhala přesouvat rodiny do bezpečí. I sám Julian často objížděl pobřežní města, nabízel pomoc, bezplatnou pracovní sílu a cokoli, co měla Železná citadela ve svých skladech – to vše k nelibosti svého strýce.

Obnovil hradby, pěstoval plodiny a zapudil bandity.

Společně sdíleli jídlo, vyprávěli si příběhy a podávali si u táborových ohňů měchy s vínem.

Dokonce souhlasil s únosem prince, aby jim zajistil budoucnost a změnil jejich životy k lepšímu.

A teď Julian zjišťuje, jakou cenu mají léta věrné služby tváří v tvář příslibu regentovy přízně a tučného měšce.

„To je v pohodě,“ promluvila Wren u Julianova lokte. Prudce oddechovala, jak se snažila stačit jeho delším krokům. „Nikdo tě neviděl.“

„A co když ano?“ zeptal se, ohlédl se na ni, ale odmítl zpomalit. „Všechno, co jsem kdy udělal – všechno, co kdy udělala moje *rodina* –, a teď...“ Zavrtěl hlavou a ze rtů mu unikl drsný smích. „Nejdřív můj strýc a teď se mě v Průlomové zemi chtějí zbavit už úplně všichni?“

„Tak to není –“ namítla Wren, ale on ji přerušil.

„Živý, nebo mrtvý,“ vyhrkl. „Nechce ani Juliana Knighta. Chce tělo.“

„Chce obětního beránka,“ ozval se Leo z Julianovy druhé strany. Hovořil mírným tónem, ale praktickými slovy. Snažil se ze situace odstranit emoce. S minimální nadějí na úspěch. „Řekl jsem mu, že jeho podpora v Průlomové zemi je ohrožena, a tohle je snaha o zmírnění škod.“

„*Juliane*,“ řekla Wren a chytila ho za biceps. Nebyla dost silná na to, aby ho zastavila, a část Juliana si navíc nepřála nic jiného než setrást její doteky. Zřejmě byl však myslí kdesi mimo. Přesto se instinktivně zastavil, tak prudce, až klopýtla, což bylo takové malé,

maličkaté vítězství – ale přece vítězství. Pustila mu ruku. „Ten plakát tam dal regent, ne tihle lidé. Jestli tě tady někdo hledá, tak jen kvůli té odměně. Neznají pravdu. Jak by mohli? Vědí jen to, co jim řekli jejich blízci.“

Povytáhla obočí s výrazem plným očekávání, jelikož ho žádala, aby v tom viděl podobnost.

Ano, nedávno se její důvěra brutálně otrásla v základech. A jeho důvěra také.

Vydechl a zavřel oči. Chtěl se na ni rozzuřit. Hněv v něm stále doutnal a kypěl, protože i *ona* ho zradila.

Julian otevřel oči. Ať už v nich Wren viděla cokoli, mírně kvůli tomu couvla.

Odvrátil se.

Byl naštvaný, to ano, ale Wren měla pravdu, i když si to *nechtěl* připustit. Každý, kdo viděl ten plakát a skočil by po možnosti Juliana zabít, byl zjevně v horší situaci než on sám. Bandité a jim podobní – právě lidi, jejichž činy v minulosti obhajoval. Neznali *pravdu*. Znali jen to, co jim říkaly plakáty vylepené po Průlomové zemi.

Ale stejně. To pomýšlení ho naplňovalo hořkostí. Kdyby se věci vyvíjely špatně, budou si ho lidi pamatovat právě *takhle*. Alespoň že jeho rodiče zemřeli jako hrdinové, tudíž si je zapíše jako dobré a čestné. Kdyby se všechno pokazilo, nebude se na Juliana možná vzpomínat vůbec, a pokud ano, tak jako na zrádce a únosce.

Musí zajistit, aby se věci nepokazily.

„Jdeme.“

Dorazili k budově na konci uličky hned za starou kupeckou čtvrtí. Čím více stoupali do kopce na sever, tím byly domy větší a honosnější, a čím více klesali dolů, tím byly menší a příkrčenější.

Julian prošel kolem vchodových dveří do úzké uličky podél dvoupatrového domu a zaklepal na boční dveře. Udělal to už nespočetněkrát a jako obvykle uvnitř utichl příjemný šum hlasů a smíchu a pak se ozvaly kroky.

Západka se se skřípěním odsunula a odhalila obdélníkový průhled. Znamé oči si ho prohlížely, překvapeně se rozšířily a pak zase zmizely a krytka se vrátila na své místo. Zámek cvakl a dveře se otevřely – ale jen natolik, aby odhalily tvář ženy středního věku.

„Ahoj, Elso,“ pozdravil Julian, ale ona se na něj nedívala. Cívěla na prince Leopolda.

„Takže je to pravda?“ zeptala se tak trochu zklamaně.

„Je to dlouhý příběh,“ řekl Julian a znepokojeně se rozhlédl.

„Věřte tomu, nebo ne, ale jsem tu z vlastní vůle,“ pravil Leopold a oslnivě se usmál.

Elsa přimhouřila oči, avšak nakonec se její napětí rozplynulo a taky se usmála. Dokonce i Wrenina ostražitost jako by povolila. Leopold uměl lidi uvolnit tak lehce, že z toho Juliana bodaly ostny žárlivosti. Pro něj nebylo nic takto snadné, zvláště ne, když šlo o něj a Wren. A pochyboval, že se to někdy zlepší po tom všem, co se stalo.

Ne. Být s Wren bylo jako vyhazovat nůž do vzduchu. Člověku hrozilo zranění, ale zároveň tu působila krása a ladnost pohybu, možnost zrychlit, vrhnout výš, splynout s čepelí. To vše bylo vzrušující, dráždivé – a přitom v každém okamžiku mohl stisk ochabnout, nůž mohl pořezat kůži a připomenout mu, že *ne*, že nejste jako jeden... a nikdy jste nebyli.

Julian vytěsnil myšlenky z hlavy. „Elso, potřebujeme se někde ubytovat. Někde, kde bychom mohli přespat. Hned zítra se nás zbavíš.“ Našpulila rty a jemu se sevřelo srdce. Elsa byla dobrá a laskavá

žena, ovšem byla také praktická a nechtěla ohrozit ty, o které se starala. „Prosím,“ dodal Julian a nenáviděl se za to. „Jen na noc.“

Zhluboka povzdechla. „Dobrá tedy.“ Naklonila se ode dveří, hvízdla a kroky ohlásily příchod asi jedenáctileté dívky. Jedné z mnoha, o které se Elsa starala. „Millie, požádej Arthura o všechno, co mu zbylo od večere, a dones to do sklepa. Jestli se zeptá proč...,“ odmlčela se a čekala, až větu dokončí sama dívka.

„Řeknu mu, ať si krucinál hledí svýho,“ odpověděla Millie pohotově. Wren se uznale zasmála a Julian honem potlačil úsměv, který se mu hrozil rozlít na tváři.

„Hodná holka,“ řekla Elsa a rozevřela dveře, aby Millie mohla vyklouznout ven a proletět nocí.

Poté sáhla do domu pro lucernu a vedla hosty dozadu. Bylo tam naskládáno několik starých sudů a za nimi se v zemi nacházel pár dvojitých dveří. Podala Julianovi lucernu, pak si chvíli pohrávala s kroužkem klíčů a odemkla dveře. Dovnitř do tmy vedly kamenné schody.

„Pojďte,“ pronesla Elsa. „Millie přijde s jídlem a pak za vámi zamkneme.“

„Děkuju ti, Elso,“ řekl Julian a rychle ji políbil na tvář.

„Ano, mockrát děkujeme,“ přidal se i Leopold a políbil ji na *druhou* tvář, ten okouzlující bastard. Elsa zrudla, zachichotala se a pak, když sestupoval po schodech za Julianem, ho dobromyslně postrčila. Wren se rozhodla projevit vděčnost úsměvem a nato se na cestě do sklepa připojila k Julianovi a Leopoldovi.

Dveře se zavřely, čímž zmizelo i to málo světla, které jim poskytoval měsíc, a zůstali jen ve slabém světle lucerny. Julian se po prostoru pohyboval dost rychle. Našel dvě upevněné lampy a rozsvítil je, čímž ozářil celý sklep.

Stěny byly z hrubého studeného kamene a podlahu pokrývaly staré rohože, které chránily před chladem. Stál tu dřevěný stůl s nesooudou židlí a osamělá úzká postel se zrezivělým kovovým rámem.

Julian si povzdechl. Už zapomněl, že tohle místo není stavěné ani pro jednoho dospělého člověka, natož pro *tří*. Čekala je dlouhá noc.

Zdálo se, že Wren s Leopoldem mají podobné myšlenky. Oba si ostražitě prohlíželi prostor.

Julian spatřil v rohu vychladlý koš na oheň, a tak zvedl lucernu a použil trochu oleje i plamen, aby uhlíky znovu rozžhavl.

„Co je to za místo?“ zeptal se Leopold a pomalu obešel místnost. „Vypadá to...“

„Jako pro děti,“ dodala Wren a postavila se vedle něj.

Byla to pravda. Postel byla nejen úzká, ale i nízká, stejně jako stůl a židle. Než Julian stačil odpovědět, ozval se na schodech hluk a jedny ze sklepních dveří se znovu otevřely.

Objevila se Millie s rukama obtěžkanýma proutěným košíkem naplněným až po okraj a keramickým džbánem, který při každém jejím vrávoravém kroku žbluňkal.

„Smím?“ zeptal se Leopold a přiskočil, aby děvčeti pomohl, ale přitom jen vzal džbán a hrubě ho strčil Wren do ruky. Jak se ho snažila popadnout, narazil jí do břicha, načež jej přenesla na stůl. Zatímco Leopold nesáhl po koši, ale po uvolněné ruce mladé dívky.

Podívala se na něj se zmatenou opatrností sirotka, který není příliš zvyklý na laskavost, ale nakonec nabízenou pomoc přijala. Vráska mezi jejím obočím však nezmizela.

Julian popadl košík a začal vybalovat jeho obsah na stůl – starý chléb, měkký sýr, studené kuře a různé otlučené nebo přezrálé ovoce.

Zatímco Julian chystal jídlo, Leopold se před dívkou přikrčil. „Rád tě zase vidím, Millie. Už jsme se potkali. Vzpomínáš si?“

Několik vteřin na něho nejistě hleděla, proto Leopold strhl z postele přikrývku a přehodil si ji přes hlavu. Když ji znovu sundal, dívka se usmívala. „Vyprávěl jsem ti o svém dobrodružství. A jestli tomu můžeš věřit, tak od té doby se to jenom zlepšovalo.“

Podíval se nahoru na Juliana, který na něj vrhl varovný pohled. Nepotřebovali, aby si tahle dívka dala dohromady něco ohledně Leopoldovy pravé identity.

„Ale o tom ti budu muset povědět někdy jindy,“ pravil pak Leopold spěšně. „Díky, že se o nás tak dobře staráš.“

„A za to, že jsi to vyřídila s Arthurem,“ dodala Wren. Usmívala se tím známým, rošťáckým způsobem, ze kterého Juliana rozbolela hrud’.

Millie se hrdě usmála. „Je příliš zvědavý a potřebuje, aby ho někdo usadil. Nebo to tak Elsa alespoň vždycky říká.“

„Elsa to ví nejlépe,“ souhlasil Julian.

Millie přikývla, vystoupala po schodech a zamávala, než za sebou s hlasitým bouchnutím zavřela dveře. Zámek zapadl na místo a tichem se rozlehla ozvěna.

„Je Elsa... Není to Milliina matka, že ne?“ zeptala se Wren, nejspíš proto, že Millie té ženě říkala „Elso“, a ne „mami“ nebo „matko“.

„Ne. Elsa se ujímá sirotků. Nahoře má sirotčinec.“

„A dole?“ otázal se Leopold a rozhlédl se po tmavém, stísněném prostoru.

„Některé děti nemohou zůstat. Třeba je přistihli při krádeži, dostaly se do problémů s některým z místních gangů nebo byly právě ve věku, kdy bandité přicházejí verbovat chudé mladíky. Schovává je tady, dokud jim nesežene poctivou práci nebo je nepřemístí do jiného města.“

„A ty jí pomáháš,“ domyslela si Wren. Bylo to konstatování, ne otázka.

Julian pokrčil rameny. „Když můžu. Kdykoli jsem ve městě, zkouším všechny nově přichozí na železotepeckou magii, jen tak pro jistotu. A někdy, no... nejen bandité loví chudé a mladé. Regent nedávno snížil věk pro vstup do armády. Někteří mladíci jsou nadějní a vypadají, že mají opravdový zájem, tak jsem je nechal projít. Ale jiní..., u těch by bylo lepší, kdyby pracovali jako čeledíni nebo se vyučili nějakému řemeslu. Tak je přivedu k Else.“

Wren se na něj dívala tak upřeně, že se Julian cítil odhalený. Nelíbilo se mu, že jí o sobě prozrazuje víc, i když zrovna na tohle byl pyšný. Stále se kvůli tomu cítil zranitelný, jako když si sundával rukavice nebo brnění.

„A Arthur?“ naléhal Leopold, zatímco se přiblížil k jídlu a jemně odtrhl trs hroznů.

„To je kuchař v hostinci, kde Millie pracuje. Sirotčinec je udržován v chodu z darů několika podniků ve městě a hostinec obvykle poskytuje jídlo zdarma nebo se slevou.“

„Naštěstí pro nás,“ řekla Wren, vyhrabala kuřecí stehno a zakousla se do něj.

„Nepředpokládám, že v tom džbánu je víno, co?“ zeptal se Leopold.

„Voda, Vaše Výsosti,“ řekla Wren. „Takže pokud nemáte v plánu čekat, než ty hrozný zkvasí, máte smůlu.“

„Zdá se, že těžkosti života na útěku nemají hranic.“ Leopold si povzdechl a klesl na židli.

Julian si šel pro chléb a sýr. Pak jedli mlčky, ale nepříliš dlouho. V jejich sklepní místnosti byla stále příliš velká zima a na Juliana začínalo doléhat vyčerpání. Běhal mu mráz po zádech a svrběly ho oči.

Nebyl jediný. Wren nemohla přestat zívat a Leopold neustále vrhal toužebné, žádostivé pohledy přes rameno na postel.

Julian se postavil a začal se věnovat sklizení zbylých pecek, stopek a kostí.

„Vy dva se vyspěte. Já –“

„Cože, ty chceš zůstat vzhůru celou noc?“ zeptala se Wren. Navzdory těžkým víčkům a pokleslým ramenům zněl její tón ostře. Vyzývavě. Pravděpodobně to mělo být hravé, ale Julian neměl náladu si s ní hrát.

Strnule pokrčil rameny, otočil se k ní zády a dál uklízel. „Nejsem unavený.“

„Lháři.“

Obrátil se k ní. „Odpusť mi, že se mi nelíbí představa, že budu zase spát vedle *vás dvou*.“

Wrenin výraz – předtím samolibý a vyčítavý – na chvíli ochabl, potom její rysy zabarvil pocit viny. Vrhla pohled na Leopolda.

„Juliane, já –“

„Nech si to,“ přerušil ji ostře. „Nepotřebuju znovu slyšet tvé chabé omluvy.“ Už přiznala, že to, co udělala, byl omyl, už vysvětlila, že se ho snažila chránit.

Nepomáhalo to.

Právě teď to všechno vypadalo jen jako výmluvy. Prázdná slova. Žádná omluva, ať už jakkoli důkladná a upřímná, nemohla napravit to, co se stalo. Nemohla nikdy zvrátit pravdu.

Julian jí důvěřoval a ona tuto důvěru zradila. Tečka.

„Ať budete spát, nebo ne,“ pronesl Julian a znovu se k nim otočil zády, „je mi to jedno.“

Pokud jde o tebe, chtěl dodat, ale neudělal to.

Už ho nazvala lhářem a on jí nechtěl dát najevo, že má pravdu.

4

„Fajn,“ pronesla Wren nevrle.

„Jo, fajn,“ opáčil Julian.

Napochodovala k posteli, vrhla se na slámou vycpanou matraci, tvrdou jako kámen, a začala si zouvat boty. Gestem ukázala na postel vedle sebe. „Myslím, že dnes máte šťastný den, Vaše Výsosti.“

„Spíš ty,“ naznal Leo a stoupl si před ni se zkříženýma rukama. Julian zůstal v rohu a pohrával si s ohništěm. „Kolik lidí může říct, že spalo vedle prince?“

Wren se na něj podívala. „Vsadím se, že víc, než bys chtěl přiznat.“

Leo se ušklíbl. „Tak nějak.“

Vylezl za ní na matraci a pak se nějakou dobu vrtěli pod ošuntělými přikrývkami, které sotva mohly zahnat chlad. Postel byla úzká, což znamenalo, že museli ležet na boku, Leova noha visela dolů a Wren měla záda pevně přitisknutá ke studené kamenné stěně, ale vešli se tam.

Ovšem jakmile Leo usnul, začalo být hůř. Princ, zjevně zvyklý na prostornější ubytování, se rozvaloval a kopal, až z ní nakonec strhl příkrývkou a sám se skoro převalil přes okraj postele.

Wren byla sice naprosto vyčerpaná, ale nedokázala usnout – a nebylo to kvůli princovi. Upírala pohled na Julianova záda a čekala, že se možná podívá jejím směrem.

Ale neudělal to.

A žádné její obvyklé taktiky, jak si získat pozornost – hrubé vtipy nebo nepřátelská slova, černé rty či lehoučké oblečení –, na něj nezabíraly.

A tak jenom zírala a čekala... a doufala, že když se nepodívá jejím směrem, vzdá se alespoň hněvu na tak dlouho, aby se mohl vyspat.

Když se však o několik hodin později díky princovu kolenu probudila, uviděla Juliana, jak sedí na podlaze. Jeho silueta se zarputile rýsovala před nyní jasně zářícím ohništěm. V ruce držel přílbu. Světlo ohně se lesklo na hladkém kovu, přičemž promáčklina, která ještě nedávno hyzdila její povrch, byla nyní opravena. Možná ji probudilo právě to lupnutí, jak se kov vrátil na své místo.

Ať už to bylo cokoli, Wren pocítila náhlou potřebu sednout si k němu. Schoulit se vedle něj, vzít ho za ruku v rukavici a prosit ho, aby přijal její omluvu, i když je chabá. Neuspokojivá. Ospravedlnění bylo to jediné, co měla..., a přesto nestačilo.

Podruhé vyburcovalo Wren ze spánku hlasité bušení.

Škvírami ve dveřích pronikalo šedé světlo. Otočila se a uviděla Juliana, krčícího se před postelí, s prstem přitisknutým na rty. Leo ležící vedle ní měl otevřené oči.

Bušení se ozývalo z horního patra. Někdo silně tloukl na Elsiny dveře.

Průšvih.

Na podlaze nad nimi zaskřípaly kroky, které se pohybovaly směrem k přední části domu. Pak zachytili zvuk odtažené závory. A poté tiché hlasy. Slova byla tlumená, i když Wren měla zřetelný pocit, že zaslechla jméno „Arthur“. Příliš zvědavý Arthur.

Julian na vteřinu zavřel oči a ona věděla, že to slyšel také. Přesto se nikdo z nich ani nepohnul.

Probíhal další hovor, hlasy zaznívaly stále hlasitěji. Rozrušeně. Pak se ozval výkřik a na podlaze *zaduněly* těžké kroky – více než jedny. Nyní již hlučela změtí hlasů a pak se ozval pláč malého dítěte, které se probudilo ze spánku.

„Je čas jít,“ řekl Julian a vyskočil.

Odstoupil od postele, pohled upřený na zamčené dvoukřídle dveře – jejich jedinou únikovou cestu.

Wren a Leo vstali a připojili se k němu.

„Můžeš je otevřít?“ zeptala se Juliana.

„Je to ocel,“ řekl, ale vzápětí pochopil, co tím myslí. Neměl dveře rozbít svou magií, nýbrž svou železnou rukou. Podíval se dolů, pak po místnosti. Váhal. „Jestli to udělám, budou hned *vědět*, že jsme tu byli.“

„Loď se chystá vyplout,“ řekla Wren a gestem ukázala na dům nad nimi, kde se stále rozléhaly kroky. Vzpomněla si, že jde o dvoupatrovou budovu, ale ani prohledání všech podlaží by netrvalo moc dlouho. „Hned.“

Zatímco spolu mluvili, Leo vystoupal po schodech co nejvýš, nahore se přikrčil a nahlédl do nejmenších škvírek mezi dveřmi. Zatlačil a dveře se zvedly asi o centimetr. Madla držel pohromadě zámek, jenž visel v otevřeném prostoru, který princ právě odhalil.

„Dokážeš to ohnout?“ zeptal se Leo a gestem ukázal na odkrytý kov. „Abych se dostal k zámku?“

„Asi ano,“ usoudil Julian a pospíšil si, aby se sám podíval.

„A co pak?“ zeptala se Wren, když se Leo přetočil na záda a začal si pohrávat s opaskem. Podél přezky měl krásný zlatý filigrán, který přímo před Wreninýma očima odlepoval. Odlupoval úzké proužky zlata a dotýkal se jich rychlými, opakovanými pohyby – tvaroval je tak, že se vířící pásy měnily ve dvojici úzkých proužků kovu.

Planžety.

Wren jenom otevřela ústa. Leo zachytil její výraz a usmál se, zatímco dokončoval poslední úpravy. „Mám víc než jen hezký vzhled, víš,“ řekl.

Wren zavrtěla hlavou, stále v šoku. „Beru na vědomí.“

Teď když byl Leo připraven, Julian opět svou obyčejnou rukou zatačil na dveře a železnou rukou opatrně zatáhl za zámek. Snadno ohýbal ocel, dokud se nedostal na dosah.

Wren pobíhala po místnosti a odstraňovala po nich všechny stopy. Přestlala postel, sfoukla lucerny, sebrala koš s jídlem i džbán a pak nejspíše postávala před ohništěm.

Žhavé uhlíky sice poněkud vychladly, ale nedalo se skrýt, že tu *někdo* byl.

Zatímco nahoře pokračoval rozruch, Leo si pro sebe cosi mumlal a jeho pohyby přerušovalo jemné cvakání.

„Nech to být,“ ozval se Julianův hlas a Wren chvíli trvalo, než si uvědomila, že mluví k ní.

„Cha!“ pronesl Leo vítězoslavně, když vtom nad ním zahřměl zvuk bot sestupujících po schodech, který každou vteřinou sílil.

„Běž!“ vyhrkl Julian, jakmile Leo odemkl zámek a otevřel dveře dokořán. Wren mu podala košík a džbán, sebrala jeden z jejich cestovních batohů a následovala ho do šedivých stínů časného rána. Julian si mezitím strhl rukavici, nabral holou rukou plnou hrst žhavých

uhlíků, se zaťatými zuby popadl druhý vak – ten, v němž měl zbroj – a vyrazil za nimi.

Jakmile se ocitl venku, Wren opatrně zavřela dveře a zacvakla zámek. Kov byl mírně ohnutý, ale to se dalo snadno přičíst stáří a opotřebení, ničemu jinému.

Julian vysypal hrst uhlíků do džbánu s vodou, až zasyčely. Pak zatřásl rukou a ukázal na nedalekou kůlnu. Vylezli tedy na ni. Chatrná konstrukce se třásla a hlasitě skřípala, potřebovali ji však jen jako prostředek k další cestě na střechu.

Sotva se Leova noha přehoupala přes okraj, za rohem Elsina sirotčince se objevili vojáci a už prohledávali uličku. Byli to místní milicionáři, oblečení stejně jako strážci, kteří včera večer obsluhovali bránu. Neměli odpovídající uniformy nebo insignie, s výjimkou tmavomodré pásky na paži.

Chvilí to trvalo, ovšem nakonec sklep našli a vyžádali si klíč.

Elsa byla nucena otevřít dveře. Činila tak s mírným strachem, ačkoli jí neunikl ohnutý zámek. S pevným výrazem otevřela dveře dokořán a odhalila prázdnou komnatu pod sebou.

Vojáci se nahrnuli do tmy.

„Nic,“ zavolal jeden z nich. „Je to prázdné. Počkejte...“

Wren se sevřelo srdce. Voják, který promluvil, měl na ruce dvojí tou pásku, která pravděpodobně označovala nějakou hodnost. Vynořil se ze sklepa s jedním kusem uhlí, který balancoval na ostří dýky.

„Ještě je teplý,“ sdělil Else.

„Jak jsem vám řekla,“ odsekla a její trpělivost zjevně docházela. „Někdy používám sklep, když máme hodně přeplněno. Myslela jsem, že ho budeme včera večer potřebovat, tak jsem sešla dolů roztopit ohniště a...“

„A je zvláštní, že dnes ráno je ohniště úplně prázdné.“

Přes veškerou snahu se Elšina tvář zachvěla. „Ano, to proto, že –“ „Už žádné lži, ženo. Byl tady a my ho dostaneme.“ Obrátil se k polovině svých vojáků. „Zůstaňte tady a prohledejte oblast.“ Přimhouřil oči nad slabě žhnoucím uhlím. „Nemůže být daleko. Vy ostatní pojďte se mnou.“

„Tak to je náš signál,“ řekl Leo, odhodil košík s jídlem a natáhl krk s úmyslem najít cestu přes střechu. A stejně jako v Castonu se pak všichni tři škrábali po taškách a přeskakovali uličky, zastavovali se, aby poslouchali kroky, které procházely kolem, nebo se vyhýbali místním obyvatelům, kteří vystrkovali hlavy z oken, protože byli zvědaví, co je to za rozruch.

Po zdolání několika domů však vzrušení opadlo a na ulicích zavládl klid a ticho, až na ty, kteří vstávali brzy ráno do práce; nikoliv kvůli odměnám slibovaným na letácích.

Slezli zpět na úroveň ulice a uchýlili se do stínu mezi dvěma budovami.

Julian vypadal otřeseně. Na ruce měl opět rukavici, a přestože Wren věděla, že je převážně železná, bylo na ní i maso. Určitě si spálil kůži; kov možná působil proti němu a vedl teplo.

Na tváři se mu usadil hluboce zachmuřený výraz a jeho rty tvořily pevnou, rovnou linku. Prohlížel si hlavní bulvár za jejich úkrytem.

„Když budeme rychlí, můžeme se dostat za bránu dřív, než se o pátrání dozví celé město,“ pronesl.

„Bránu hlídá milice,“ poznamenala Wren podmračeně. „Určitě nás bude hledat.“

„Není jako typická městská hlídka,“ odvětil Julian. „Může do ní vstoupit kdokoli, kdo se namane, a lidi se tu hodně střídají. Nedrží spolu, nevěří si. Jižní most má dobrého velitele, ale muži, kteří

se objevili u Elsy, jsou nejspíš z noční směny. Mám podezření, že si Arthurovo spropitné – a případnou odměnu – raději nechají pro sebe a nepodělí se o ni s denní šichtou.“

„Odměna rozdělená na deset částí má dvojnásobnou hodnotu než odměna rozdělená na dvacet částí,“ podotkl Leo a přikývl. „To je dobré. Je to pro nás výhodné. Budou se nám snažit zabránit, abychom opustili tuhle čtvrt, ale pátrání se nebude týkat celého města.“

„Zatím,“ řekl Julian.

„I kdybychom se dostali k bráně,“ promluvila Wren a vrhl na Juliana skeptický pohled, „nevím, jak odsud odejdeš, aniž by tě někdo poznal. Je bílý den. Tvé rysy jsou... výrazné.“

Z nějakého důvodu se zdálo, že to Juliana urazilo. „A tvoje oči kostitepkyně *nejsou*?“ opáčil.

„Ale plakáty s mým obličejem tady *nevíš*!“ odsekla Wren.

„Co kdybyste oba zavřeli huby a nechali mě přemýšlet?“ řekl Leo. Zjevné podráždění v jeho hlase bylo tak nezvyklé, že Wren i Julian opravdu *zmlkli* – čistě z překvapení. Ještě nikdy neviděla, že by princ pozbyl svůj klid.

Prsty měl přitisknuté na spáncích, zatímco jeho zlatavý pohled bloudil prázdnou ulicí.

„Musíme se dostat do hostince,“ pravil po chvíli.

„Do hostince?“ nechápala Wren.

„Tam přece pracuje Arthur,“ poznamenal Julian stejně zmateným tónem jako předtím Wren. „Co chceš dělat, mluvit s ním?“

„Zmlátit ho?“ navrhla Wren. Julian obrátil oči v sloup, i když Wren by přísahala, že to udělal s menší chutí než obvykle.

„Nemám zájem se s Arturem střetnout,“ vysvětloval Leo trpělivě. „Víc mě zajímají ostatní hosté, zejména *velké skupiny*, které se možná právě teď balí a stěhují.“

„Mohli bychom se mezi nimi schovat. Třeba se tak dostat bránou ven?“ zeptala se Wren.

„Přesně takový je plán,“ kývl Leo. Upravil si oblečení, uhladil vlasy a nasadil vítězný úsměv. „Mluvení nechte na mně.“

Drželi se temných uliček a vyhýbali se hlavní cestě, za chvíli se přiblížili k městskému hostinci. Jižní most se kolem nich probouzel, což jim poskytlo více lidí, mezi nimiž se mohli skrýt. Zase však hůř odhalovali vojáky, kteří je pronásledovali.

Když dorazili do centra města, objevil se hostinec – ale také jiný, mnohem méně vítaný pohled.

Další vojáci. Tihle ve stejnokrojích s drátěným brněním a výložkami z červeného smaltu.

Rudá garda.

Malý oddíl, nanejvýš tucet lidí, zato nebyl jediný. Zdálo se, že jsou přítomni i všichni členové místní milice a davы měšťanů, kteří se pohybovali po náměstí. K hostinci ani k bráně... a ani nikam jinam nevedla žádná volná cesta.

Zřejmě by to však nezvládli, i kdyby tam byla.

V zajetí uprostřed stále hlučnějšího davu stála Elsa, a jakmile ji Julian spatřil – s Millie krčící se po jejím boku –, Wren věděla, že se rozhodl.

Nikdy by nedovolil, aby kvůli němu trpěla. Nikdy by nestál stranou a nenechal by jiného, aby platil za to, že se odmítl přihlásit.

„Zůstaňte tady,“ pravil Julian s pohledem upřeným na scénu před nimi. Elsa a Millie stály na jakémsi pódiu, které se nejspíš používalo k městským oznámením – a možná i k popravám –, a byly obestoupené kapitánem, který prohledával Elsin dům, a dvěma členy Rudé gardy. Vedle nich stál se skloněnou hlavou starý shrbený muž. Wren se mohla jen domnívat, že je to asi Arthur.

„Jakmile mě chytí,“ pokračoval Julian, „město se uklidní. Lehce se odsud dostanete.“

„Zabijí tě,“ vyhrkla Wren a chytila Juliana za paži.

Když to nezaregistroval, sáhla místo toho po jeho ruce. Nakonec se otočil a podíval se na ni a pak dolů na jejich spojené dlaně.

Jeho tvář se zachvěla; pak pohlédl přes rameno na Elsu a Millie. „Nemám na výběr.“

„Ale ano, máš!“ řekla Wren skoro hysterickým hlasem. „Zůstaň tady s námi a vymyslíme něco jiného.“

„Jiná cesta není. Když zůstanu, tak –“

„Tak co? Určitě neublíží ženě, která vede sirotčinec! Dav by se obrátil proti nim. Jen se je... snaží zastrašit.“

Jeden z rudých gardistů na pódiu začal křičet a dožadovat se odpovědí.

Elsa sebou trhla a Millie jí do sukně zabořila obličej. Dav šuměl a vrtěl se, ale nikdo se nehnul dopředu.

Nikdo to nezastavil.

„Prosím, nedělej to,“ žadonila Wren, když viděla, jak se Julianovi v očích zračí rezignace. Zděšení jí rozpalovalo plíce a ztěžovalo dýchání. „Prosím.“

„Promiň, Wren. Nedá se nic dělat. Svého otce budeš muset porazit beze mě.“

Vzteky ji naplnil náhlým, horkým přívalem. „Seru na něj! Já přece... to není...“ vyprskla. Jako by právě teď myslela zrovna na *tohle*! Právě teď se starala o to, aby Julianovi zůstala hlava na krku.

Ale on už se od ní odvrátil a zamířil na konec uličky.

Wren otevřela ústa a chtěla ještě něco namítnout, avšak vtom ji zastavil dotyk chladné čepele na krku. Leovi vedle ní taky drželi nůž pod bradou.

Vojáci, kteří je lapili, měli na sobě obyčejnou zbroj vojska Železné citadely, kdežto vojáci, kteří se postavili před uličku a zastoupili Julianovi cestu, pocházeli z Rudé gardy. Julian se otočil, uviděl, že Wren i Lea už chytili, a zaklel.

„Půjdeš s námi, lorde tepci Juliane,“ řekl nejbližší rudý gardista. Usmál se. „Neboj se, tvoji přátelé jdou také.“

5

Unesen.

Už zase.

Leo by se nad tím vším rozhořčil ještě víc, kdyby neměl nůž u krku. Nůž přitisknutý známou rukou: v zajetí ho držel Jakob, jeden z původních únosců. Laskavý, upřímný a naivní Jakob. Pohled vlevo mu potvrdil, že šedovousý Ivan má Wren.

„Nehýbejte se, Vaše Výsosti,“ řekl Jakob tichými slovy. Ivan svou žádost spíš zachrčel, ale i tak to zabralo. Leo a Wren ztuhli na místě a zdvihli prázdné ruce do vzduchu.

Julian zvedl ruce i bez nabroušené čepele nebo povelu, načež je všechny tři žduchli a vystrčili na volné prostranství.

Reakce byla okamžitá. Od zadní části davu až dopředu projela lidmi vlna uvědomění, která dosáhla vzdáleného pódia, jako když vlny narážejí na molo. Členové Rudé gardy, kteří tam stáli, se otočili a lidé mezi nimi a Leem se rozestoupili.

Alespoň zpočátku.

Když je však ozbrojený doprovod popoháněl kupředu, dav po obou stranách se začal strkat a posouvat blíž. Ozývaly se ohromené a zděšené hlasy.

Davem lomcoval vztek a znechucení.

Rozhořčení.

Leo si nejdřív nebyl jistý, na koho jsou nesouhlasné reakce namířeny – na plakátech přece Juliana označili za únosce a zrádce. Potom se však na červeném smaltu objevil první kousek shnilého ovoce a v tu chvíli bylo jasné, že dav je na jejich straně.

Ozývaly se výkřiky. „Nechte ho být!“ a „Nechte ho jít!“ se mísily se slovy jako „pravý dědic“ a „jen chlapec“.

Byly zde i ucelenější argumenty. „Kdy naposledy navštívil regent tyto končiny? Toho kluka Knighta bych bral kdykoliv!“

Julian kulil oči, jako by nečekal, že se od nich dočká takové loajality. Zvláště tváří v tvář strýcovým vojákům. Přesto se v jeho výrazu objevil i strach.

Dav se na ně začal valit a donutil jejich ozbrojený doprovod, aby se s tasenými čepelemi otočil směrem ven.

Leo očekával, že kapitán Rudé gardy zjedná pořádek.

Avšak ujal se toho Julian.

„Stůjte! Prosím,“ křičel. Strážé po obou stranách vypadaly, že jsou připraveny ho umlčet, a to *silou*, potom ovšem pochopily, že to, co říká, působí v jejich prospěch. Dav se zastavil.

Co to Julian *dělá*? Měli by v davu hněv podněcovat, ne ho dusit. Mohli by využít vzpoury, aby se osvobodili a vyklouzli.

Pak si ale princ všiml, kam Julian upírá pohled.

V davu stály děti, do kterých lidi všemožně strkali a bouchali. Kdyby se situace vymkla kontrole, mohli by je ušlapat, nemluvě